

Papež Leon Véliki in kralj Atila. (Slika Rafaelova v Vatikanu.)

Jurij Grabrijan.

(Spisal Ivan Lavrenčič.)

IV.

Sploh je bil Grabrijan nesebičnega, blagega in kot solnce čistega značaja. Kdor je Grabrijana prav poznal, spoštoval ga je rad. V pesu se je izredno odlikoval, spisi njegovi so bili povsem jedrnati in vzorni, kar je pripoznaval tudi knezoškof Anton Alojzij Wolf. Svojim gospodom kapelanom, katerim je bil prav očetovsko naklonjen, kazal je blagovoljno svoje vloge ter dajal s tem ugodno priliko, da so se vsaj nekateri temeljito izobrazili v uradnem spisovanju.

V duhovsko-upravnih stvareh je bil izredno zveden. Grabrijan je bil odločen in neustrašljiv, kadarkoli je bilo treba braniti cerkvene pravice ali potegniti se za njene naredbe in ukaze.

Omenjam dogodka ob smrti S....., glasovitega moža neverske omike in nekrščanskega napredka, zagrizenega sovražnika svete cerkve in duhovnikov, ki je cerkev smešil, a duhovnike zaničeval povsodi, kjerkoli se mu je ponudila prilika. Čekó v smrtni bolezni je ostal trdovraten in svojim domačinom zaukazal: «Pokopljite me na vrt!» Ko je umrl, prepovedal je Grabrijan zvonjenje, kakor tudi pogreb po katoliškem obredu. Razburjena deputacija je sicer prišla k dekanu ter viharno zahtevala cerkveno zvonjenje in katoliški pokop. Grabrijan pa je z mirno besedo deputaciji odgovoril, da je pokojnik sam tako hotel; on — dekan — mora ravnati po cerkvenem zakonu. Bilo je